

Гра в солдатики

Радій Радутний

— Я взагалі не розумію, чому ти зацікавився мною, — сказала зненацька дівчина. — Я ж бо зовсім негарна.

Це вже не цікаво. Чомусь усі — окрім, можливо, зовсім ідеальних красунь — знаходять у собі якусь дрібненьку ваду й весь час самі собі вбивають в голову всякі дурниці. Втім, цілком можливо, що ідеальні красуні компенсують це якимось інакше, а можливо, в них згідно закону компенсації на таке просто кеби не вистачає.

Звичайно, вголос я всього цього не сказав. Натомість я цілком натурально обурився:

— Що за дурниці! Хто тобі таке сказав — плюнь йому в очі! Така гарненька дівчина...

Я провів їй долонею по щічці, погладив волосся.

— ...і такі неправильні думки. В тебе чудові, великі й виразні очі, губки гарненькі — трохи повненькі...

Рука мало-помалу ковзнула нижче.

— ...такі, що їх поцілувати хочеться...

А от цілувалася дівчина не дуже добре — явно бракувало досвіду. Втім, вона цього й не приховувала, та й я не вважав це великою вагою.

Рука тим часом вже підбралася до гудзика, і розвиток подій мені все більше й більше подобався, але досвід підказував, що навіть вже й на заключному етапі можна спіймати яку-небудь несподіванку.

Дівчина здригнулася, напружилася й кинула швидкий погляд кудись за спину — тобто за мою спину, звичайно.

Довелося трохи пригальмувати. Обертатися й роздивлятися, що там такого цікавого, було б занадто нахабно, тож довелося аналізувати спогади.

Так, що там є? Стіл. Піаніно. Щось на стіні — але зависоко, а вона поглядала нижче. На столі — книжки й кавник, на столику біля вікна — кілька ікон (а на шії у дівчини, до речі, хрестик... гм...). На піаніно — фотокартка, сірниковий будиночок, невеличка колекція металевих солдатиків. А чия то, до речі ж, фотокартка? Доведеться таки обертатися.

Погляд виявився трохи довшим, ніж було заплановано, — але вийшло на краще.

— Це я! — похвалилася жінка. — Пробувала колись бути фотомоделлю...

Дівчина на фото і справді мала пречудовий вигляд, так що наготовані компліменти не пропали надаром.

— А це моя колекція солдатиків. Подобається?

Вона швиденько зіскочила з моїх колін (чоррррт!), підійшла ближче й обережно повернула лицем до мене залитого суцільним панциром вершника. Вершник тримав довжелезного списа і мав такий вигляд, наче ось-ось збирався викликати мене на герць

за честь хазяйки. Кілька ландскнехтів поруч позирали також похмуро.

— Так, непогана армія. Тільки чому в тебе вороги стоять поруч?

Одразу за тевтонцем і справді поруч стояли англієць з довгим вузьким мечем і французький лицар у кольчугі. Англієць, накинувши на голову каптур хауберка, поглядав похмуро, француз же, прикриваючи про всяк випадок лівий бік мигдалеподібним щитом, начебто посміхався — заохочуючи.

Ну ясно, француз. З мораллю в нього приблизно так само, як і в мене.

— А вони не вороги, — дівчина посміхнулася. — Вони всі разом у мене на службі.

Справді, якщо платять гроші, то про ворожнечу можна й забути. Тим більше, що в часі вони трохи розминулися — француз старший сотні на три років за тевтона, а англієць то й зовсім століття п'ятнадцятого.

Трохи позаду на честь хазяйки вишикувалися бундючні іспанські вояки, але чомусь з англійськими мечами. Втім, придивившись, я помітив ще кілька анахронізмів.

А ще трохи осторонь спокійно-іронічно позирав на мене "блакитний берет" з АКС'ом. Саме на нього й позирала жінка.

Цікаво.

Утім, загадка одразу й вирішилася. Дівчина ніжно погладила пальчиком десантника, сумно посміхнулася і промовила:

— А оцього солдатики я люблю найбільше...

От тепер усе стало на свої місця — і ікони на столику, й солдатики, і плакат з покаліченим "афганцем" на дверях в другу кімнату... і виступи її на тих зборищах, куди я й сам, буває, заходжу.

Власне, саме на такому концерті ми й познайомилися. Далі події розвивалися стандартно... та й ця новина, чесно кажучи, не була для мене дуже несподіваною. Ну не буде нормальна людина в такому віці усіляко підтримувати в собі синдром ветерана. Винятків два — перший випадок у неї, а другий... гм... у мене. Це ж треба — знайшли один одного...

Звичайно, на деякий час стало трохи не до еротики.

— Він загинув?

— Ні, — жінка пригнічено похитала головою. — Зник.

Що, в принципі, одне й теж, а може, й гірше. Практика показала, що ті, хто повертаються з полону... коротше, краще вже зовсім не повертатися...

— Давно?

— На самому початку.

Вона різким рухом повернула фотокартку. Із зворотного боку на мене поглянув симпатичний хлопець у тому ж таки блакитному береті, трохи молодший... втім, на самому початку, мабуть, я теж був трохи молодшим. Але йому вже вік не рахується. Обличчя його видалося мені знайомим, але під беретом усі мають майже однаковий вигляд.

— Ти сподіваєшся ?..

— Ні.

Що ж — розумна жінка. Але в такому віці живцем ховати себе не годиться. Я притис її до себе — в тих обіймах не було нічого сексуального, і дівчина вдячно поцілувала мене в щоку.

— До речі, завтра в мене ще один концерт. Ти прийдеш?

— Ні.

Я сказав це твердо, настільки твердо, як тільки міг.

— Чому? Тобі не сподобалось?

— Сподобалось. Тобто ти — сподобалась, а все інше... Sheise . Цілком об'єктивно. Жалюгідне видовище — ветерани, які програли нікому не потрібну війну. Дивлячись на них, я зрозумів настрої білоемігрантів в 20-х роках у Парижі. Зрозумів також і таку кількість самогубств.

На слові "самогубство" жінка здригнулася, і я зрозумів ще дещо.

— Я хотіла завербуватися в армію, — сказала вона по паузі. — І мститися. Але я погано стріляю. І не вмію дертися по горах. Єдине, що я можу, — це виступами і статтями закликати тих, хто бігає і стріляє краще за мене, тих, хто зможе клятих чурок вбивати і вбивати, тих...

— Твоя помста скерована не на тих, — перебив я. — "Кляті чурки"— я їх сам не люблю, але спробуй-но бути об'єктивною — вони ж захищаються. А справжні вбивці сидять... сама знаєш де. І допомагаєш їм ти! А оскільки журналістка ти непогана, то ще не один зелений юнак опиниться там, де й... наш спільний знайомий.

Я був різким — можливо, занадто. Ну що ж — на світі багато інших дівчат.

Деякий час ми сиділи мовчки.

— Невже це так? — прошепотіла вона по тривалій паузі. — Невже я працюю на тих, хто...

Крапельки сліз застигли на її віях, промінчик світла, зкондесований такими лінзами, зблиснув і згас.

— Забудь... — прошепотів я, притискаючи жінку до себе. — Це чужа війна. Нам узагалі не слід влазити в цю справу.

Дівчина мовчки кивнула й ще тісніше пригорнулася до мене. Цілком автоматично я дістався-таки до гудзика...

Десь о четвертій ночі мозок, натренований на фонову роботу навіть під час сну, підкинув-таки неприємний спогад. Все ж я знав того хлопця. На самому початку, коли теперішні побиті вояки з нахабними пиками зістрибували з БТРів, самовдоволено оглядали окуповані місто й підраховували гонорари, наша група вийшла на трійцю земляків. Командир зреагував миттю, замість стрілянини ми вистрелили в небо корками з пляшок (трофейних, звичайно), трохи поділилися враженнями... так, виявилося, що їхнього вербувальника наша контора ще не знає.

Хлопці не знали, що на боці "старшого брата" воювати не слід.

"Білі колготи" знали про нашу групу і ставилися не те щоб презирливо — ха, спробували б! — але якось упереджено, тож брудну роботу доводилося виконувати самим.

Але так чи сяк наші найманці на боці "старшого брата" не воювали. Я не доскіпувався до глибинних причин такого обмеження, але, граючись на комп'ютері в "Цивілізацію", допетрав, що певний ґрунт воно під собою таки має. Або ти — або тебе. Мир можливий хіба що в пісочниці, та й це під великим сумнівом. А оскільки роздовбати "старшого брата" самотужки ніхто з молодших не може, доводиться допомагати тим, хто хоча би пробує.

Але до біса філософію. Платять мені не за неї. Так чи сяк, а завдання я виконав. Одна перевербована талановита журналістка варта десятих найманців, які неправильно зрозуміли політику партії.

Щоправда, відчуття бруду... та ні, розстрілювати зелених новачків ще гірше.

Примітки:

1 — Шкіряний панцир з металевою лускою.

2 — Гівно (нім.).

3 — Гра така. Полягає в тому, що комп'ютер моделює розвиток людства, при цьому гравець може керувати лише однією з цивілізацій. Виграти в цю гру досить важко, бо навіть якщо ресурсів вистачає на всіх, приводи для війни все одно знаходяться. Досвідчені гравці знайшли виграшний алгоритм — роздовбати всіх, поки не роздовбали тебе. Час від часу це вдається.

4 — А це вислів з відомого колись фільму "Політ над гніздом зозулі". Мається на увазі, що навіть коли заздалегідь відомо, що певна дія ні до чого не приведе, корисно все-таки спробувати.